

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoCsp/25/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4322201937
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4322201937.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej, v právnej veci žalobkyne: P. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. nad Y. XXX, XXX XX I. nad Y., zastúpenej Mgr. Richardom Bebjakom, advokátom so sídlom Lermontovova 14, 811 05 Bratislava, IČO: 31025544, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava - Staré Mesto, IČO: 35807598, zastúpenej JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou so sídlom Majerníkova 3479/3A, 841 05 Bratislava, IČO: 42185190, o zaplatenie sumy X.XXX,XX eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 7Csp/29/2022-123 zo dňa 03.03.2023 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobkyni nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu X.XXX,XX eura spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy X.XXX,XX eura od 10.05.2022 do zaplatenia do troch dní od dňa právoplatnosti rozsudku a žalobkyni sa priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Rozhodnutie právne odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, § 54 ods. 1, 2, § 39, § 41 § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 122 ods. 2, § 451 ods. 1, 2, § 456 prvej vety, § 517 ods. 1, 2, § 563 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), § 3 ods. 2, 10, 11, § 4 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 497, § 502 ods. 1 prvej vety Obchodného zákonníka, § 232, § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

2. V odôvodnení rozsudku súd konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžníčka uzavreli 20.01.2010 Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXX (ďalej aj „zmluva o úvere“) na základe, ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver XXX,- eur, pričom žalobcovi celkovo uhradila sumu X.XXX,XX eura. Sporné bolo hlavne to, či ide o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahuje zákon č. 258/2001 Z. z., pretože v zmluve bol ako účel úveru uvedený výkon povolania. Súd sa preto v prvom rade musel vysporiadať s tým, či je zmluva o úvere spotrebiteľskou zmluvou. Vzhľadom na jej obsah túto zmluvu posúdil ako zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá predstavuje v zmysle § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka tzv. absolútny obchod. Pri absolútnych obchodoch je rozhodujúci obsah právneho vzťahu, bez ohľadu na jeho účastníkov. Podradenie zmluvného vzťahu účastníkov zmluvy pod absolútny obchod pre jej účastníkov znamená, že obsah právneho vzťahu, ich vzájomné práva a povinnosti, sa budú priorityne spravovať režimom Obchodného zákonníka. Avšak v

prípade spotrebiteľského charakteru uvedeného zmluvného vzťahu majú ustanovenia spotrebiteľského práva aj pri tzv. absolútnych obchodoch pred ustanoveniami Obchodného zákonníka prednosť. Predmetná zmluva o úvere bola vyhotovená ako predtlačný formulár zo strany žalovaného, kde zástupca žalovaného dopĺňal v príslušných kolónkach údaje o osobe dlžníka a podmienkach úveru. Dlžníčka/žalobkyňa je v zmluve identifikovaná svojím menom, priezviskom, rodným číslom, číslom OP a trvalým pobytom. Žalobkyňa je jednoznačne spotrebiteľkou podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ktorý platil aj v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy. Preto skutočnosť, že v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 258/2010 Z. z. mohla byť vylúčená pôsobnosť tohto zákona na spotrebiteľa, ak si úver bral na výkon povolania, predstavovalo len akúsi výnimku majúcu za následok kvalifikáciu úveru za tzv. iný, a teda nespotebiteľský úver, majúci sa takto riadiť výlučne úpravou v zmluve a Obchodnom zákonníku. Vzhľadom na uvedené to, že je v zmluve zaškrtnutý ako účel úveru - na výkon povolania - bez bližšej špecifikácie, nemôže samo o sebe spôsobiť, že daný záväzkový vzťah bude bez ďalšieho považovaný za úver, na ktorý sa nevzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon povolania úverového dlžníka, ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku, čiže žalovaného. Za preukázanie skutočnosti, že si žalovaný zobral úver na povolenie, nemožno podľa názoru súdu považovať označenie krížikom vopred predtlačného ustanovenia zmluvy, v ktorom je uvedené, že sa úver poskytuje na účely výkonu povolania žalobkyne, a to aj s prihliadnutím na všeobecne známu skutočnosť o nekalých praktikách nebankových subjektov aplikovaných pri vyplňovaní základných údajov žiadateľa o úver, vrátane účelu poskytnutia finančných prostriedkov. Predmetná zmluva o úvere má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a dlžník spravidla jej obsah nemôže ovplyvniť, čo znamená, že dlžník podmienky, ktoré sú dané, buď prijme, alebo úver nedostane a poskytovateľ si naformuluje podmienky podľa svojich predstáv. Žalovaný súdu nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval, že žalobkyňa naozaj úver čerpala na výkon povolania; zo zmluvy ani nevyplýva, o aké konkrétne povolenie malo ísť a prečo žalobkyňa potrebovala brať úver na tento účel, t. j. aký konkrétny súvis s takýmto povolaním vôbec uzavretie tejto zmluvy malo, pričom žalobkyňa uviedla, že úver použila na osobnú potrebu a že v čase uzatvorenia zmluvy ani nevykonávala žiadne zamestnanie. Nespotebiteľský charakter musí byť preukázaný bezpečne spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Nesplnenie dôkaznej povinnosti zo strany žalovaného má na posudzovanie právneho vzťahu vzniknutého medzi stranami sporu rovnaký vplyv, ako keby v zmluve účel jej uzatvorenia uvedený nebol. Pri existencii pochybnosti o obsahu zmluvy je potrebné túto vykladať podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka takým spôsobom, ktorý zabezpečí na jej obsah aplikáciu ustanovení spotrebiteľského práva. Zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou, a tak na právny vzťah založený touto zmluvou je potrebné aplikovať aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

3. Žalobkyňa sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, pretože zmluva neobsahuje všetky náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských, a tak je úver bez úrokov a bez poplatkov, s čím sa súd stotožnil. V zmluve totiž absentuje údaj o ročnej úrokovej sadzbe v zmysle § 4 ods. 2 písm. h) zákona č. 258/2001 Z. z., údaj o RPMN a priemernej RPMN v zmysle § 4 ods. 2 písm. j) a písm. k) zákona č. 258/2001 Z. z., adresa predávajúceho, na ktorú môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. d) zákona č. 258/2001 Z. z., pričom absenciu všetkých týchto údajov zákon v § 4 ods. 3 sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, preto žalobkyňa vznikla povinnosť zaplatiť žalovanému len výšku poskytnutého úveru XXX,- eur. Žalobkyňa preukázala, že celkovo na úver zaplatila sumu X.XXX,XX eura a potvrdil to aj žalovaný. Rozdiel medzi sumou X.XXX,XX eura zaplatenou žalobkyňou a sumou XXX,- eur činí X.XXX,XX eura, ktorú mal žalovaný povinnosť žalobkyni vrátiť. Prijatím plnenia v sume X.XXX,XX eura bez právneho dôvodu vzniklo žalovanému bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný žalobkyni vydať.

4. Z dôvodu námietky premlčania vznesenej žalovaným súd skúmal, či nárok žalobkyne nie je premlčaný. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky), a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať. Pre premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je v zákonných ustanoveniach upravená tzv. subjektívna premlčacia doba ako aj premlčacia doba objektívna. Obidve doby začínajú a plynú

nezávisle na sebe a ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí. Počiatok subjektívnej premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa viaže na skutočnosť, ktorou je vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa obohatil. Pre stanovenie počiatku plynutia objektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka je rozhodujúci okamih, kedy bezdôvodné obohatenie vzniklo. Subjektívna premlčacia doba podľa 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka znamená, že sa právo premlčuje v dvojročnej subjektívnej dobe odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie, že k bezdôvodnému obohateniu došlo, s tým, že subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej lehoty. Žalobkyňa mala preukázať okamih, kedy mohla uplatniť právo prvýkrát, t. j. moment jej subjektívnej vedomosti, kedy ide o vnútorný psychický stav vedomia cez objektivizované vonkajšie prejavy a skutočnosti konania subjektu.

5. Pre posudzovanie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v spotrebiteľských veciach je potrebné vychádzať zo skutočnej, nie predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo a kto ho získal. Ide o znalosť skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby možno spájať s okamihom, v ktorom si žalobca musel byť vedomý toho, že bez existujúceho právneho dôvodu plnenia previedol na účet žalovaného vyššiu čiastku. Významné nie je, či oprávnený subjekt má právne znalosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť tieto skutkové okolnosti a zistiť, že zmluva podľa ktorej plnil, je neplatná, a nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o získaní tohto bezdôvodného obohatenia dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti už skôr. Za skutkovú okolnosť, ktorá je podstatná pre nadobudnutie vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, potrebnej pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, treba považovať skutočnú vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. Bez tejto vedomosti je spotrebiteľ v presvedčení, že jeho povinnosťou je (bolo) plniť zmluvne dohodnutý záväzok a splácať dlh splátkami vo výške dohodnutej v zmluve, ktorej návrh riadne a podľa dôvery spotrebiteľa v súlade so zákonom vypracoval veriteľ - dodávateľ ponúkajúci svoj produkt. Nestačí preto len predpokladať, že oprávnená osoba skutkové okolnosti mohla vedieť, alebo sa ich mohla alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Právny zástupca žalobkyne uviedol, že žalobkyňa sa o tom, kto sa na jej úkor obohatil a v akej výške, dozvedela až pri porade s ním v r. 2022, keď mu predložila všetky dokumenty týkajúce sa zmluvy so žalovaným a dozvedela sa skutkové a právne okolnosti o tom, že zmluva a úver, ktorý sa čerpal, je bezúročný, a preto došlo k bezdôvodnému obohateniu. Dvojročná subjektívna lehota bola v tomto prípade dodržaná, lebo žaloba bola na súd podaná dňa 31.05.2022, t. j. ešte v ten istý rok.

6. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, Súdny dvor EÚ v rozhodnutí vydanom dňa XX.XX.XXXX vo veci LH proti Profi Credit Slovakia s.r.o. sp. zn. C-485/19, uviedol, že článok 2 písm. b), článok 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice 93/13, ako aj zásady ekvivalencie a efektivity a právnej istoty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia súdnemu výkladu vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorého žaloba podaná spotrebiteľom o vrátenie súm bezdôvodne zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice 93/13 alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48 podlieha trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť odo dňa úplného splnenia tejto zmluvy, ak sa predpokladá, bez potreby overenia, že k tomuto dátumu spotrebiteľ musel vedieť o nekalom charaktere predmetnej zmluvnej podmienky, alebo keď pre podobné žaloby založené na vnútroštátnych právnych predpisoch táto lehota začína plynúť od okamihu určenia právneho dôvodu týchto žalôb súdom (t. j. aj kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu). Uvedené potvrdil vo svojom rozhodnutí aj NS SR sp. zn. 7Cdo/268/2021 so záverom, že na nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy sa subsidiárne uplatňuje 10-ročná objektívna premlčacia lehota bez skúmania zavinenia a začína plynúť od vzniku bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na uvedené v danom prípade súd vychádzal z 10-ročnej objektívnej premlčacej doby. Právny zástupca žalobkyne poukázal na to, že výšku bezdôvodného obohatenia je možné skutočne zistiť až vtedy, keď dôjde k ukončeniu/ k zavŕšeniu bezdôvodného obohatenia, teda zaplatením poslednej splátky, a preto je potrebné začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby počítať odo dňa tejto poslednej splátky. Na podporu svojich argumentov poukázal aj na rozhodovaciu prax súdov, napr. rozhodnutie KS Trnava sp. zn. 26Co/147/2019 z 30.6.2020). Súd prvej inštancie konštatoval, že nárok na bezdôvodné obohatenie tvorí celok, lebo výška bezdôvodného obohatenia je zistiteľná až úhradou poslednej splátky, čo znamená, že až týmto momentom sa bezdôvodné obohatenie skončilo. Začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je teda potrebné počítať od tejto úhrady. Toto je správne

aj s ohľadom na závery uvedené v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vydanom dňa 22.04.2021 vo veci LH proti Profi Credit Slovakia, s.r.o., sp. zn. C-485/1, ktoré je postavené na tom, že ochrana spotrebiteľa vo vnútroštátnej úprave štátu by mala byť zachovaná v čo najväčšej miere, v zmysle zásady ekvivalencie a efektivity a právnej istoty. Sám žalovaný uviedol, že posledná úhrada bola zo strany žalobkyne uskutočnená dňa 27.08.2012, teda zaplatením tejto sumy sa bezdôvodné obohatenie skončilo a začala plynúť 10-ročná objektívna premičacia doba. Keďže žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 31.05.2022, bolo to pred uplynutím 10-ročnej objektívnej premičacej doby, a preto jej právo nie je premičané. Žalovanému teda prijatím plnenia v sume X.XXX,XX eura bez právneho dôvodu vzniklo bezdôvodné obohatenie a keďže bola žaloba podaná včas, vznikla mu povinnosť v tejto sume bezdôvodné obohatenie žalobkyni vydať.

7. Žalobkyňa vyzvala žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia výzvou zo dňa 04.05.2022 v sume X.XXX,XX eura najneskôr do 09.05.2022. Dňom 10.05.2022 sa potom žalovaný dostal do omeškania s úhradou dlžnej sumy. Žalovaný doteraz dlžnú sumu nevrátil, a tak súd žalobkyni priznal popri plnení aj úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške 5 % ročne zo sumy X.XXX,XX eura od 10.05.2022 do zaplatenia.

8. Výrok o trovách konania súd odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 255 ods. 1, 2, § 256 a § 262 ods. 1, 2 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

9. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. f, h) CSP tak, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní poukázal na obsah zmluvy o úvere a na neopodstatnenosť podanej žaloby. Podľa neho zmluva o úvere nespadá pod režim spotrebiteľských zmlúv, a z toho dôvodu ju nemožno skúmať z hľadiska stanovených obsahových náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Uviedol, že žalobkyňa mala právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa jej uzavretia, čo však neurobila, a to znamená, že s obsahom uvedenej zmluvy súhlasila. K bezdôvodnému obohateniu na ich strane nedošlo a akýkoľvek nárok na jeho vydanie podlieha zákonnej objektívnej a subjektívnej premičacej lehote. V zmluve o úvere žalovaná súhlasila so všeobecnými podmienkami pre poskytnutie úveru, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy, nemala k nim žiadne výhrady a zaviazala sa ich dodržiavať. Pri uzatváraní zmluvy nemala postavenie spotrebiteľa, a teda je vylúčená aplikácia ustanovení zákona týkajúcich sa neprijateľnosti zmluvných podmienok. Z uvedených dôvodov žalovaný žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

10. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadrila.

11. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Preto tento rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia v sume X.XXX,XX eura s príslušenstvom a trovami konania. Žalobu odôvodnila tým, že na základe zmluvy o úvere jej žalovaný poskytol finančné prostriedky vo výške XXX,- eur, pričom zmluva neobsahovala všetky zákonné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, a tak je daný nárok na vrátenie rozdielu medzi sumou poskytnutého úveru a sumou, ktorú žalovanému zaplatila. Zároveň tvrdila, že nešlo o úver na účel jej povolania, že žalovaný tento údaj zaškrtol do zmluvy bez jej vedomia a individuálneho dojednanja, že v tom čase zamestnanie ani nemala, a preto šlo v skutočnosti o zmluvu spotrebiteľskú.

13. V tomto prípade odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci na základe stranami sporu navrhnutých dôkazov a vec aj správne právne posúdil, preto napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Žalovaný

v podanom odvolaní k prvému odvolaciemu dôvodu týkajúcu sa nesprávnych skutkových zistení neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mohli viesť k ním uvádzanému záveru. Namietal skutočnosti, ktoré vôbec nevedli k posúdeniu úveru ako bezúročnému a bez poplatkov, keďže spomínal nesprávnosť posúdenia výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, namiesto súdom prvej inštancie prijatého záveru o absencii ročnej úrokovej sadzby úveru, RPMN, priemernej RPMN a adresy predávajúceho, na ktorej by spotrebiteľ mohol uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Pokiaľ v odvolaní v rámci jeho druhého odvolacieho dôvodu o nesprávnom právnom posúdení namietal záver o spotrebiteľskom charaktere zmluvy o úvere, odvolací súd tento odvolací dôvod neuznal za relevantný práve z dôvodov, ktoré podrobne opísal súd prvej inštancie vo svojom rozsudku a na ktoré aj odvolací súd poukazuje. Je totiž úplne zrejmé, že účel úveru na výkon povolania so žalobkyňou nebol individuálne dojednaný, pričom je bez právneho významu obrana žalovaného, že žalobkyňa mohla do 14 dní od zmluvy o úvere odstúpiť, ak by s ňou nebola súhlasila. Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia plne stotožnil a v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP odkazuje na právne závery súdu prvej inštancie, ktorý sa vyporiadal so všetkými pre posúdenie veci podstatnými otázkami. Preto odvolacie dôvody žalovaného odvolací súd neuznal za opodstatnené a predmetný rozsudok ako vecne správny potvrdil.

14. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, ktorej by podľa § 255 ods. 1 CSP patrila náhrada trov vynaložených v tomto štádiu konania. Žalobkyni však v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto o trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že sa jej náhrada týchto trov nepriznáva.

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).